

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 77 • nummer 8 • augustus 2022

INHOUD

<i>Christus wil u redden (gedicht)</i>	<i>169</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (20)</i>	<i>170</i>
<i>Christus, onze Verlosser (2)</i>	<i>173</i>
<i>Evangeliseren</i>	<i>176</i>
<i>Waarzeggerij en occultisme</i>	<i>180</i>
<i>Kom en rust bij Mij!</i>	<i>182</i>
<i>Een dorsende os niet muilbanden</i>	<i>184</i>
<i>Lessen uit Exodus over het gezinsleven (1)</i>	<i>185</i>
<i>Een kring van gemeenschap?</i>	<i>189</i>
<i>De misvatting van Roosevelt</i>	<i>190</i>
<i>Wat zijn cherubs precies?</i>	<i>192</i>

Op zoek naar een Bijbel of evangelisatiemateriaal in een andere taal?

Wij hebben een groot assortiment in verschillende talen.

- Bijbels
- Nieuwe Testamenten
- Evangelie naar Markus, Lukas, Johannes
- Kleine thema-boekjes
- Evangelisatiefolders
- Materialen voor kinderen (o.a. 'Brief voor jou', 'Hij houdt van je' en 'De grote God en jouw kleine hart')!

En nog veel meer! Nieuwsgierig geworden?

Kijk op onze website www.uhwdw.nl voor het assortiment per taal.

Voor evangelisatie-doeleinden is er sinds enige tijd de website

www.wieJesusChristusheeftdieleeft.nl

Van harte aanbevelen!

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en leatuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting
giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen:
www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen-
en buitenland, hulp aan armen, nood-
hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Christus wil u redden

Christus wil de schuld vergeven
en ons wassen in Zijn bloed.
Hij wil onze ziel doen leven,
vrede schenken, eeuwig, goed.

Christus wil de Redder wezen
Die vol liefde van ons houdt.
Elke wond wil Hij genezen,
als ons hart op Hem vertrouwt.

Zou u dan vandaag niet komen,
knielen met uw zondelast
voor Hem Die alleen kan redden?
Hij vergeeft u, dat staat vast!

H.C. Voorhoeve (1837-1901)

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (20)

De strijd tussen de beide naturen

In het verdere verloop van dit gedeelte herkennen we een voortdurend proces van groei. De hier beschreven mens komt steeds dichterbij de waarheid. In Romeinen 7:16 zegt hij: 'En als ik nu dat doe, wat ik niet wil, stem ik met de wet in, dat zij goed is'. Hij wil eigenlijk precies hetzelfde als de wet, maar hij heeft niet de kracht om het te volbrengen.

Als hij verder nadenkt, zegt hij: 'Maar dan ben ik het niet meer, die het doe, maar de zonde, die in mij woont' (vs. 17). Waarom kan hij zeggen: 'niet *ik*'? Heeft hij geen verantwoordelijkheid meer? Zeker wel, maar hij is zich ervan bewust dat hij een nieuw leven heeft, dat nu zijn '*ik*' is geworden. Als troost voor jonge mensen zou ik willen zeggen: je moet niet schrikken als verkeerde gedachten bij je opkomen. Die komen bij mij ook op – steeds weer. Dergelijke gedachten leiden uiteindelijk tot de zonde wanneer we ze voeden. **Maar dan is er voor de gelovige steeds de weg van de schuldbelijdenis en de vergeving van Gods kant.** Toch gebeurt het steeds weer en opnieuw. We laten ons tegen onze eigen wil in door de zonde beheersen. En hoe meer we (oprecht) ertegenin gaan willen, des te vermoeider raken we. Maar dan moeten we zover komen dat we zeggen: 'Het komt niet door mij. Het komt door de zonde die in mij woont'.

Vers 17 kunnen we echter pas echt goed begrijpen wanneer we tot erkenning van de volgende beide verzen komen, die door het woordje 'want' worden ingeleid: 'Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont'. Het vlees is de onverbeterlijke, gevallen, oude natuur, waarvan in hoofdstuk 8:7 wordt gezegd dat ze 'vijandschap tegen God' en 'onderwerpt zich niet aan de wet van God is, omdat ze dat ook niet kan'. Waarom zouden we

dan nog het goede zoeken, als er toch niets goeds beschikbaar is? Toch zoeken we steeds opnieuw weer iets goeds in onszelf. Het is zinloos, want er is absoluut niets goeds te vinden! Het gaat er dus niet alleen om dat ik niets goeds *doe*, maar ook en vooral daarom dat er niets goeds in mij *is*. Het gaat om wat ik *ben* en dat is absoluut onbruikbaar voor God. De Heere Jezus zegt hetzelfde tegen zijn discipelen: 'Het vlees is van geen nut' (Joh. 6:63).

Verder is het niet een vraag van willen, maar van kracht. En die kracht heb ik helemaal niet: 'want het willen is bij mij aanwezig, maar het doen van het goede niet' (vs. 18). Maar waarom heeft de ziel geen kracht, hoewel de wil aanwezig is? Omdat ze óf nog niet door de Heilige Geest is verzegeld óf – wel verzegeld – de kracht niet gebruikt. Dat is de moeilijkste les die we moeten leren. De mens van Romeinen 7 leert daardoor in te zien dat het vergeefse moeite is te proberen je eigen vlees te overwinnen. Dat is een pijnlijke weg, maar hij voert uiteindelijk tot bevrijding, wanneer je de nutteloosheid van je eigen inspanning erkent. Die vergeefse bemoeiingen kunnen heel divers zijn: ik wil mijn eigen vlees onder controle krijgen door meer te bidden, door urenlang in Gods Woord te lezen of misschien ook door te vasten (zoals monniken). Anderen nemen zich voor om vanaf vandaag de Heere Jezus meer lief te hebben. Men legt zichzelf regels op om dit doel te bereiken – maar het is absoluut hopeeloos! De uitkomst is hetzelfde als wanneer je een droge spons uitknijpt: er komt helemaal niets uit. Ook bij oude waterpompen die vroeger in tuinen stonden, was er een probleem: je kon pompen wat je wilde, er kwam geen water uit. Waarom niet? Het manchet was droog. Je moest er eerst van bo-

venaf water op gieten en dan werkte het. Dat is ook in geestelijk opzicht de oplossing: water erop gieten – Christus erin brengen! Het hart heeft een ander voorwerp nodig dan zichzelf. Het heeft de wet niet nodig, maar het heeft Christus nodig.

Dan volgt een abstracte beschrijving van de situatie waar de ongelukkige ziel zich in bevindt: 'Want het goede dat ik wil, doe ik niet; maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik'. Dat is abstract, want geen wedergeborene doet alleen maar *kwaad*. Dat is niet mogelijk. Maar het is een schets van de toestand waarvan we in dit hoofdstuk moeten worden bevrijd, daarom wordt het op deze manier geformuleerd.

Nu volgt de conclusie: 'Als ik nu dat doe wat ik niet wil, dan doe ik het niet meer, maar de zonde die in mij woont' (vs. 20). Daarmee is de vaststelling van vers 17 bewezen. Door het erkennen dat er ten eerste niets goeds in mij woont (vs. 18) en dat ik ten tweede geen kracht heb (vs. 18-19) om het goede te doen, heb ik begrepen dat ik twee naturen heb – een oud 'ik' ('als ik nu dat doe') en een nieuw 'ik' ('wat ik niet wil'). Aan de ene kant dus het vleeselijke 'ik' van de oude natuur en aan de andere kant het 'ik' van de nieuwe natuur, van de nieuwe mens die de zonde haat en het goede liefheeft. Deze erkenning is al een stap in de goede richting, maar er ontbreekt nog iets. [De erkenning ontbreekt over het feit dat het eerste 'ik', de oude natuur, door Christus' dood het oordeel heeft gekregen.](#) Wie in deze toestand blijft en het oordeel over de zonde niet erkent, maar zichzelf steeds weer veroordeelt, komt uiteindelijk ook niet tot aanbidding in geest en waarheid.

De innerlijke mens

Het nieuwe 'ik' wordt in vers 22 de 'innerlijke mens' genoemd. Dat deze betekenis klopt, kunnen we in twee teksten zien: allereerst in vers 16 van Efeze 3: 'opdat Hij naar de rijkdom van

Zijn heerlijkheid u geve door Zijn Geest met kracht gesterkt te worden naar de innerlijke mens'. Hier kan met 'innerlijke mens' alleen het nieuwe leven, de nieuwe natuur in ons, zijn bedoeld. Hetzelfde geldt voor de tweede plaats in vers 16 van 2 Korinthe 4: 'Daarom worden wij niet moedeloos; maar al raakt ook onze uiterlijke mens in verval, toch wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd'.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

Christus, onze Verlosser (2)

Hoe werd onze verlossing bewerkt?

Die verlossing bestond in feite uit *twee delen*: **de prijs werd betaald en de bevrijding werd verwerkelijkt**. Aan de eisen van God werd voldaan en wij werden bevrijd uit de hand en de macht van de satan. En deze twee dingen zien we in beeld terug bij de bevrijding van het volk Israël.

Als eerste: de prijs of het losgeld werd betaald.

Toen de Heere Jezus tegen de discipelen sprak, zei Hij: 'De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en *Zijn leven te geven tot een losprijs* voor velen' (Matth. 20:28). Op een andere plaats in de Bijbel lezen we: 'De Mens Christus Jezus, *Die Zichzelf gegeven heeft tot een losprijs* voor allen, [waarvan] op de juiste tijd getuigenis [is gegeven]' (1 Tim. 2:5-6). Dat wil zeggen: Hij gaf Zichzelf in de dood – dat komt overeen met het geven van Zijn leven uit het eerste geciteerde vers.

De betekenis van deze uitspraken wordt duidelijk uit een tekst uit het Oude Testament: 'Het leven van het vlees is in het bloed, en Ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw le-

ven verzoening te doen. Want *het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt*' (Lev. 17:11). Het bloed is het symbool van het leven. Daarom lezen we ook in Hebrëen 9 dat er 'zonder bloedstorting geen vergeving is' (vs. 22).

Het was dus het bloed van Christus (want het leven is in het bloed) dat onze losprijs vormde. Dit verzoeningswerk was de prijs die betaald werd voor onze verlossing. Daarom zegt de apostel Paulus: 'In Hem hebben wij de verlossing door Zijn bloed' (Ef. 1:7). De apostel Petrus zegt dat wij verlost zijn door het kostbare bloed van Christus. Hij noemt het 'kostbaar' omdat het toereikend was om te voldoen aan *alle* eisen die een heilige God aan ons stelde. Op die basis kon Hij verlossing verkondigen aan allen.

Door Zijn leven te geven (door het storten van Zijn bloed) heeft de Heere Jezus dus voldaan aan Gods eisen. Maar dat niet alleen; de waarde ervan was zó oneindig dat Hij God ook verheerlijkt heeft in alles wat Hij was – in elke eigenschap van Zijn karakter. **God is dus rechtvaardig als Hij ieder rechtvaardigt die in de Heere Jezus gelooft.** Ja, nog meer – God verheerlijkt Zichzelf door iedere gelovige bij Hemzelf te brengen, door hem tot Zijn kind te maken. En als hij kind is, dan ook erfgenaam, erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus (Rom. 8:17).

Het leven of bloed van Christus is dus het losgeld. Een ieder die daarachter schuilt, is voor altijd veilig voor het oordeel. In de geschiedenis van het volk Israël in Egypte zien we daar een schaduwbeeld van (Ex. 12). God stond op het punt om het land Egypte te treffen, om er als een Rechter door te trekken. Het vraagstuk van de zonde was hiermee opgeworpen. Gods eigen volk – Israël – was net zo verwerpelijk en slecht. Dat volk had het net zo goed als de Egyptenaren verdiend om door de verderver getroffen te worden. Hoe kon Israël dan rechtvaardig gespaard blijven, terwijl Egypte rechtvaardig geoordeeld werd?

In één van Zijn waarschuwingen aan de farao zegt God: 'Ik zal Mijn volk ervan vrijwaren en uw volk niet' (Ex. 8:23). Letterlijk staat hier: 'Ik zal verlossing zetten tussen Mijn volk en uw volk' (zie noot HSV).

Dit gebeurde op een opmerkelijke manier, op aanwijzing van de Heere: 'Toen riep Mozes al de oudsten van Israël bijeen en zei tegen hen: Kies uit, en neem voor uzelf kleinvee voor uw gezinnen, en slacht het paaslam. Neem dan een bosje hysop en doop het in het bloed dat in een schaal is, en strijk van het bloed dat in de schaal is, op de bovendorpel en op de beide deurposten. Maar wat u betreft, niemand mag de deur van zijn huis uit gaan, tot de volgende morgen. Want de HEERE zal het land doortrekken om Egypte te treffen, maar als Hij het bloed zal zien op de bovendorpel en op de beide deurposten, dan zal de HEERE de deur voorbijgaan en de verderver niet toestaan om uw huizen binnen te komen om u te treffen' (Ex. 12:21-23).

De Heere verloste Zijn volk dus door bloed – een beeld van het bloed of leven van het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt (Joh. 1:29). Maar let op een belangrijk kenmerk. Het gebod om het bloed te strijken was aan *iedereen* gegeven – de voorziening was dus voor *allen*. Maar wie niet in gehoorzaamheid van geloof de ontvangen voorschriften opvolgde, zou niet beschermd zijn. **Zo is nu het bloed van Christus toereikend voor de bescherming van de hele wereld – maar als er geen geloof is, zal het niet van nut zijn.**

'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een *ieder die in Hem gelooft*, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16). 'Hem heeft God gesteld tot een genadetroon *door geloof in Zijn bloed*' (Rom. 3:25).

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Evangeliseren

Terecht heeft men opgemerkt dat hoe groter ons voorrecht, des te groter onze verantwoordelijkheid is. Niemand kan een groter voorrecht hebben dan door de Heere geroepen te zijn als evangelist – om de blijde boodschap die hem is toevertrouwd, bekend te maken. Hij heeft deze boodschap van de Heere ontvangen en hij maakt haar met een blij hart bekend. Het verkondigen ervan is zijn plicht en hij doet het dus met ijver.

De evangelist heeft drie plichten. Ten eerste moet hij de **boodschap** brengen. Om dit goed te kunnen doen, moet hij die kennen. Ten tweede moet hij **opzien naar de Heere** om leiding aan wie hij zijn boodschap moet brengen. Ten derde moet hij **door de Geest geleid** worden wat betreft de manier waarop het werk gedaan moet worden. Onvolmaaktheid in één van deze dingen zal hem in evenredige mate in zijn werk belemmeren.

Als het eerste gebrekkig is, zal de grootst mogelijke schade aangericht worden. Het is duidelijk dat als men het evangelie niet in zijn volheid kent, men dat ook niet kan prediken. Een groot deel van de ongelukkige en onbevredigende toestand van de zielen van de bekeerden is het gevolg van het onvolledige evangelie dat hun gebracht is. Het is niet nodig om er een grote of uitgebreide uiteenzetting van te geven, absoluut niet, hoe eenvoudiger hoe beter. Maar als iemand vertelt over het grote goed dat aan hem gedaan is en waarvan hij de uitgestrektheid volledig begrijpt, dan geeft dit zijn getuigenis een geheel eigen karakter. Als ik uit eigen ervaring weet hoe de Vader de verloren zoon in Zijn eigen huis ontvangen heeft, wees er dan van overtuigd dat ik een verloren zoon een indruk kan geven van deze ontvangst en dat op een manier waartoe iemand die alleen maar de kus van de Vader kent, nooit in staat zou zijn,

hoe goed hij die ook mag kennen en hoewel hij me in ernst en geloof mag overtreffen.

Aan wie anders zou een metselaar de schuld van een slecht gevormde steen geven dan degene die de steen gemaakt heeft? En wie anders dan de evangelist heeft de schuld van alle misvormingen van bekeerde personen? Ze verraden dat het evangelie dat ze ontvingen, onvolkomen was, zoals de discipelen in Efeze (Hand. 19) de onvolkomenheid van hun onderwijs toonden in het feit dat ze alleen de doop van Johannes kenden. Toen de apostel met hen sprak, bleek hem dat zij zelfs niet gehoord hadden dat de Heilige Geest gekomen was. In elk voorbeeld in de Schrift waar het evangelie gebracht werd, hetzij door de Heere Zelf of door Zijn discipelen, werd het voornaamste deel van de boodschap voorgesteld. Daar werd zelfs meer de nadruk op gelegd dan op de vergeving van zonden, hoewel het belangrijk is dat de zondaar dit weet en het dus niet weggelaten moet worden.

Wat werd aan de vrouw van Samaria bekendgemaakt? De gave van het levende water! En wat werd bekendgemaakt aan de rover op het kruis? 'Heden zult u met Mij in het paradijs zijn!' En wat werd bekendgemaakt aan de tollenaars en zondaars in Lukas 15? **De vreugde van de Vader in de terugkomst van de zwerfer!** Filippus predikte Christus. Wat een onderwerp! We lezen over zijn gesprek met de kamerling in Handelingen 8: 'En Filippus opende zijn mond en uitgaande van die Schriftplaats, verkondigde hij hem Jezus'. Welke dingen moet hij verteld hebben over Hem van Wie 'het leven werd weggenomen van de aarde'? Er mogen veel oefeningen en veranderingen zijn vóór iemand volkomen rust in Christus. Maar vanaf het begin wordt de magneet voor zijn aandacht geplaatst en vanaf dat begin weet hij de enige plaats van duurzame rust voor zijn ziel. In elk geval was het gepredikte evangelie van dien aard dat het de ziel wilde verbinden met de Persoon van Christus en niet alleen wilde bevrijden van het oordeel. Er is niets wat het hart van de dienstknecht van Christus

meer zou moeten bedroeven dan het feit dat veel bekeerden tegenwoordig, hoe goed en oprecht ze ook mogen zijn, lijken op jonge bomen in dicht kreupelhout. Hoewel er leven en wat groei is, hebben ze toch geen weerstandsvermogen.

Het tweede belangrijke punt voor de evangelist is zijn **werkerrein**. Als hij niet voortdurend, ook wat dit betreft, onder de leiding van de Heere staat, kunnen de velen die gered moeten worden, zijn aandacht zo van de Heere aftrekken dat hij helemaal in beslag genomen wordt door de nood rondom hem. Het gevolg zal zijn dat hij zich bezighoudt met de mens en niet met de gedachten van de Heere. Als hij beseft dat hij door de Heere gezonden is om een boodschap te brengen, zal hij niet minder bereid zijn om naar hen die in nood zijn, te gaan. Maar hij zal wachten op de Heere wat betreft de vraag waar hij moet zijn en aan wie hij de boodschap moet brengen. Iedere echte evangelist wordt gezonden, anders zou hij helemaal geen dienstknecht zijn. Filippus werd naar de woestijn gezonden, terwijl de Heere tegen Paulus zei dat hij in Korinthe moest blijven, omdat Hij veel volk in die stad had.

Nu is het tegenwoordig de gewoonte dat bijna iedereen met enige mate van toewijding of ijver voor dienst zegt evangelist te zijn, totdat hij ook nog herder of leraar wordt. Het is niet te ontkennen dat dezelfde persoon twee gaven kan hebben, maar ze zijn verschillend. Ze mogen hun glans verloren hebben doordat ze niet juist geoefend en verzorgd zijn, maar ze blijven bestaan. Er bestaat geen Schriftuurlijke machtiging om in het wilde weg te gaan evangeliseren, wat vaak de gewoonte is, in plaats van stil toegang te zoeken tot elk huis en hart waarheen de Heere wil leiden.

Ten slotte hebben we **de manier** waarop het werk gedaan moet worden. Dit is tweevoudig, namelijk in het openbaar en persoonlijk. Optreden in het openbaar vindt plaats waar de gelegenheid gunstig is of waar er een bijzondere uitnodiging is. Het persoon-

lijke werk is de meer algemene en gunstige methode voor de evangelist. Het doel van de evangelist is nooit om bekend te worden of grote aantallen toehoorders te krijgen. Weliswaar schrikt hij er niet voor terug om in het openbaar te getuigen, zoals Paulus voor het Romeinse gerecht getuigenis aflegde. Maar hij gaat naar de mensen toe en vraagt hen niet om naar hem te komen. Cornelis roept een groep bij elkaar en Petrus spreekt tot degenen die zijn uitgenodigd om hem te horen.

Nadat Paulus (in Handelingen 13) in de synagoge gepredikt heeft, vragen de niet-joden of die woorden op de volgende sabbat tegen hen gesproken mochten worden. 'En op de volgende sabbat kwam bijna de hele stad samen **om het woord van God te horen**'. Verder spreekt hij in Athene op de markt alle dagen met hen die hij aantrok en hij predikte hun de Heere Jezus en de opstanding. Als hij met Silas en Lukas in Filippi komt, roepen ze de menigte niet op om naar hen te horen, maar 'bleven enige dagen in die stad. En op de sabbatdag gingen we de poort uit naar de rivier, waar men gewoon was het gebed te doen; en wij gingen zitten en spraken tot de vrouwen die samengekomen waren. En een vrouw, Lydia geheten ... hoorde toe; en de Heere opende haar hart ... En toen zij gedoopt was en haar huis'. Dit was het begin van het werk in Filippi, een klein en onopvallend begin dat grote resultaten tot gevolg zou hebben.

In persoonlijke gesprekken zien we de evangelist op zijn hoogste plaats en hier kan hij zijn eigenschappen en bekwaamheden het best tentoonspreiden. Hij getuigt aan de zielen van Gods genade om hen voor Christus te winnen. **Het gaat om de boodschap, niet om de boodschapper. Hij is op zijn best als hij voor een verloren ziel de lichtdrager van het eeuwige leven is.** De enkele ziel is de beloning voor de echte evangelist. Hij schrikt niet terug voor optreden in het openbaar. Maar hij voelt dat hij de hoogste plicht en eer van zijn taak vervult in het persoonlijke werk, als hij zich kan bezighouden met een ziel alleen, als hij wandelt langs de oever van een rivier of vermoeid bij een bron zit, of opgesloten zit in de gevangenis, of in de woestijn is. De ziel is de kansel voor zowel de evangelist als de leraar en hij die daar predikt, wordt tenminste goed beluisterd en heeft de ware plaats voor publiciteit gevonden.

J.B. Stoney

Waarzeggerij en occultisme

'Wanneer u in het land komt dat de HEERE, uw God, u geeft, mag u niet leren handelen overeenkomstig de gruweldaden van die volken. Onder u mag niemand gevonden worden die zijn zoon of zijn dochter door het vuur laat gaan, die waarzeggerij pleegt, die wolken duidt of aan wichelarij doet, die een tovenaars is, die bezweringen doet, die een dodenbezweerder of een waarzegger raadpleegt, of die de doden raadpleegt.

Want iedereen die zulke dingen doet, is een gruwel voor de HEERE. En vanwege deze gruweldaden verdrijft de HEERE, uw God, deze volken van voor uw ogen uit hun bezit. Oprecht moet u zijn tegenover de HEERE, uw God. Want deze volken, die u uit hun bezit verdrijven zult, luisteren naar wolkenduiders en waarzeggers. Maar de HEERE, uw God, heeft dat u niet toegestaan' (Deut. 18:9-14).

Iemand zou zich kunnen afvragen of dit gedeelte wel toegepast kan worden op hen die het Christendom belijden. Laten we ons echter deze vraag stellen: zijn er belijders van het Christendom die zich met waarzeggerij of spiritisme bezighouden? Zijn er ook die zich inlaten met tafeldans, klopgeesten of magnetisme?

Zo ja, dan doelen deze verzen op dit soort personen. Wij geloven vast dat al dergelijke dingen uit de duivel zijn. Dit kan hard klinken, maar daar kunnen we niets aan doen. Hoe kunnen zij die Gods Woord bezitten, behoefte hebben aan het oproepen van geesten of helderziendheid? Als zij met dat kostbare Woord niet tevreden zijn en daarom de toevlucht nemen tot de geesten van gestorven vrienden of anderen, kunnen zij niets anders verwachten dan dat God hen als een oordeel zal overgeven aan verblinding en misleiding door boze geesten, die opkomen en de overledenen vertegenwoordigen om allerlei leugens te verkondigen.

De hoofdzaak bij deze dingen is dat we diep doordrongen zijn van het feit dat de openbaring die God heeft gegeven genoeg, ja volmaakt genoeg is. De rijke man was van mening dat als Lazarus naar de aarde terugkeerde en zijn vijf broeders waarschuwde, dit wel een grote uitwerking zou hebben. Abraham antwoordde de rijke echter: 'Zij hebben Mozes en de profeten; laten zij naar hen luisteren'. En op de veronderstelling dat 'als iemand van de doden tot hen gaat, zullen zij zich bekeren', was opnieuw het antwoord: 'Als zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij, ook al stond iemand uit de doden op, zich niet laten overtuigen' (Luk. 16:29-31).

Hier is dus de kwestie voorgoed beslist. Wil iemand niet naar het Woord van God horen en geloven wat het zegt over de toestand van de mens en wat hij nodig heeft, dan zal hij niet overtuigd worden, ook al kwamen er duizend gestorvenen terug om te vertellen wat zij gezien, gehoord en ondervonden hebben in de hemel boven of in de hades beneden. Het zou wel veel be-

roering verwekken, maar geen bekering. **Het hart dat niet voor de Schrift wil buigen, wordt door niets overtuigd. En de gelovige heeft aan de Schrift genoeg.** 'Wanneer zij dan tegen u zeggen: Raadpleeg de geesten van doden, en waarzeggers met hun gelispel en geprevel – zeg dan: Moet een volk zijn God niet raadplegen? Moet men voor de levenden de doden raadplegen? Terug naar de wet en het getuigenis! Als zij niet overeenkomstig dit woord spreken, zal er voor hen geen dageraad zijn' (Jes. 8:19-20). Dat is de toevlucht voor al Gods kinderen in elke tijd en op alle plaatsen en daarheen verwijst Mozes de Israëlieten in de heerlijke slotwoorden van ons hoofdstuk.

Moet het magnetisme – zo wordt misschien gevraagd – op één lijn gesteld worden met tafeldans of klopgeesten? Kan men niet evengoed profiteren van het magnetisme als van het verdoven in de geneeskunde? Wij willen over dit punt geen dogma vaststellen, maar wel verklaren wij dat wij er volstrekt niets mee te maken willen hebben. Wat betreft het luisteren naar of het zich laten leiden door de uitspraken van iemand die in bewusteloze toestand gebracht is, wij kunnen dit alleen maar zien als op z'n minst volslagen onzinnig, als het al niet geheel en al zondig is.

C.H. Mackintosh

Kom en rust bij Mij!

'De apostelen kwamen samen tot Jezus en berichtten Hem alles wat zij gedaan en geleerd hadden. En Hij zei tot hen: Komt u naar een woeste plaats [met Mij] alleen, en rust een weinig' (Mark. 6:30-31).

Hier zien we een geval waarin het niet gaat om droefenis of om een verlies, maar om vreugde en bemoediging. Net zoals de

discipelen van Johannes de Doper met hun grote smart om zijn dood naar de Heere Jezus gingen (Matth. 14:12), kwamen de twaalven naar Hem toe toen zij de vreugde van hun succes voelden. De Heere Jezus was voor beide groepen Dezelfde. Hij leefde evenzeer mee met het hart dat verscheurd werd door verdriet, als met de harten die overliepen van vreugde.

Als we de Heere Jezus deelgenoot maken van onze gedachten en gevoelens, dan zal daar nooit een geest van een zelfvoldane hoogmoed en onafhankelijkheid of van verachting voor anderen uit voortkomen. Integendeel, hoe dichter we bij de Heere blijven, hoe meer onze harten zullen openstaan voor de verschillende vormen van menselijke nood die we van tijd tot tijd zullen tegenkomen. Als we bij de Heere Jezus komen en ons hart voor Hem openleggen, Hem zowel onze smart als onze vreugde vertellen en onze hele last aan Zijn voeten neerleggen, dan zullen we pas werkelijk leren hoe we met anderen moeten meevoelen.

Merk op dat Hij zegt: 'Kom' en niet 'Ga'. Om ergens zonder de Heere heen te gaan, is nooit voldoende, want het zou onze koude en bekrompen harten nog kouder en nog meer bekrompen maken. Als ik me terugtrek in boosheid en teleurstelling, als ik denk dat er niemand naar me omziet, als ik me in mezelf opsluit, dan maak ik mezelf tot het middelpunt van mijn bestaan en word ik een koele, egoïstische en miserabele figuur. Maar als de Heere Jezus zegt: 'Kom', dan is het allemaal heel anders. [Onze beste morele lessen worden geleerd als we met Hem alleen zijn](#). Het kan niet anders of onze harten worden bewogen als we de atmosfeer van Zijn nabijheid inademen.

C.H. Mackintosh

Een dorsende os niet muilbanden

'In de wet van Mozes staat geschreven: U zult een dorsende os niet muilbanden ... Zo heeft de Heere ook verordend voor hen die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven' (1 Kor. 9:9,14).

Iedereen die een gave uitoefent, is een dienstknecht, een werker voor de Heere, ongeacht hoe hij in zijn levensonderhoud voorziet. Maar hoewel iedere werker het recht heeft om van zijn werk te leven, moet hij toch in zijn persoonlijke verbinding met de Heere beslissen of en wanneer hij van dit recht gebruik mag maken.

In de anderhalf jaar dat Paulus in Korinthe was (Hand. 18), was hij tentenmaker om in zijn eigen behoeften te voorzien, hoewel er in die stad rijke gelovigen waren. Maar van de Filippenzen nam hij dankbaar aan wat ze hem gaven. Als een arbeider er voor de Heere van overtuigd is dat hij van dat recht gebruik moet maken, dan mag hij ook van Hem verwachten dat Hij in al zijn noden zal voorzien. Als hij niet waarlijk voor de Heere is, dan heeft hij niet het recht om van het werk van de Heere te leven. Een gelovige is een werker voor de Heere als hij een gave van de Heere gekregen heeft en als hij die gave in Zijn dienst besteedt. Daarvoor heeft hij geen aanstelling nodig en ook geen toestemming van andere werkers of vergaderingen. Het geval dat in Handelingen 13 genoemd wordt, waar de gemeente Paulus en Barnabas als zendelingen uitzendt, heeft niets te maken met ons onderwerp. Zij waren daar al jarenlang als profeten en leraars betrokken geweest bij het werk voor de Heere, maar nu werden zij door de Heilige Geest afgezonderd voor een heel speciale opdracht. Ook heeft noch Paulus noch Apollos ooit om een aanstelling of ondersteuning gevraagd. Voor hen was het genoeg dat zij door de Heere geroepen waren.

H.L. Heijkoop

Lessen uit Exodus over het gezinsleven (1)

Het is opvallend hoeveel rijke lessen over onze toestand van slavernij we in het Boek Exodus tegenkomen, hoeveel lessen over onze bevrijding van de macht van satan, lessen over Gods wens om een plaats te hebben te midden van Zijn verlost volk, waar Hij zou kunnen wonen, over de Persoon Die voor Gods hart alles betekent, zoals we de Heere Jezus voorgesteld vinden in allerlei beelden die met de tabernakel zelf en de instrumenten in en rond de tabernakel te maken hebben, over de lofzang en eredienst van de verlost en over nog heel veel andere punten. Maar ook over het *gezinsleven* vinden we waardevolle aanwijzingen en daarover willen we graag samen nadenken.

In Exodus 1 vinden we vroedvrouwen die Godvrezend waren en bewust ongehoorzaam waren aan de farao. Ook in onze tijd hebben we in onze begeleiding van kinderen geloofsmoed nodig om de overste van deze wereld te weerstaan, in diep vertrouwen op onze ontzagwekkende God, Die *vé*r uitgaat boven de vorst van deze wereld.

In Exodus 2 vinden we al meteen in vers 1 een geloofsdaad van een man over wie de Schrift verder weinig vertelt: Amram was een Leviet en nam een vrouw uit dezelfde stam. Hij wilde een huwelijkspartner met wie hij hetzelfde geloof deelde, dezelfde wens had om God te dienen en 'één van hart en ziel' een Godvrezend gezinsleven kon leiden. Het vervolg van dit Bijbelboek laat zien hoe de Heere deze stap om een *gelijk juk* aan te gaan, rijk heeft gezegend, terwijl een 'ongelijk juk' veel ellende met zich meebrengt (2 Kor. 6:14 v.v.).

Mirjam en Aäron worden geboren in een relatief rustige tijd, maar als derde kind in dit gezin komt Mozes ter wereld. Dat gebeurde

in een tijd vol vijandigheid, die lijkt op onze tijd en maatschappij, waarin kinderen worden opgeofferd aan de grillen van deze wereld en haar overste, of het nu gaat om ongebooren kinderen die niet ter wereld mogen komen omdat 'het niet uitkomt', of om 'sleutelkinderen' die zichzelf maar moeten redden en aan hun lot worden overgelaten omdat papa en mama allebei carrière moeten maken. Bij Mirjam, Aäron en Mozes was het anders. Hun ouders wisten waar de prioriteit lag: bij een Godvrezend gezinsleven. Dat zien we ook in het feit dat de *vader*, de *moeder* en de *ouders samen* hun verantwoording namen, want Handelingen 7:20 vermeldt dat Mozes opgroeide in 'het huis van zijn vader', Exodus 2:9 vertelt over de moeite die zijn moeder Jochebed nam om dit jongetje mee te nemen en de borst te geven en Hebreeën 11:23 laat ons zien dat de ouders samen zich ervoor inzetten om Mozes te onttrekken aan de invloedssfeer van de farao.

Jochebed was het ook die voor die tijd al een mandje van biezen had gemaakt en het zorgvuldig had beschermd met asfalt en pek, zodat het water van de rivier die Egypte voedde, hem niet zou laten verdrinken – ja, dat hij er zelf niet eens mee zou worden bevochtigd (vs. 3).

In vers 9 zegt de dochter van farao tegen Jochebed: 'Neem dit kind mee en geef het voor mij de borst. **Ikzelf zal u uw loon geven**'. Maar wat voor groter loon kon die moeder krijgen dan haar eigen jongen een tijd te mogen opvoeden?! Ze spartelde niet tegen omdat Mozes als klein kind een handenbindertje was, of omdat ze (overgebracht naar onze tijd) niet zou toekomen aan zichzelf, aan haar andere werk, aan carrière of vakantie. Nee, zij wist: deze Egyptische prinses denkt dat ze me loon kan geven, maar mijn kind is kostbaar voor God (Hebr. 11:23) en *Hij Zelf* zal mij Zijn rijke beloning geven als ik deze taak voor Hem doe. Zo nam ze haar jongen mee en voedde ze hem – voor God, niet voor de prinses.

Tientallen jaren later, als Mozes al oud geworden is, staat hij er tegenover de verdorven farao op dat ze met z'n allen zouden wegtrekken. Farao wilde eerst alleen de mannen laten gaan, toen alleen de mensen zonder vee om te offeren en ervan te leven. Maar Mozes ging met geen van die voorstellen akkoord. In hoofdstuk 10:9 legt hij uit:

*'Wij zullen met onze jongeren en ouderen gaan.
Met onze zonen en dochters,
met ons kleinvee en onze runderen zullen wij gaan,
want wij hebben een feest voor de HEERE'.*

Farao reageert spottend en dénkt er niet aan om hen te laten gaan met hun kleine kinderen (vs. 11), maar Mozes wijkt geen duimbreed en God zegent zijn geloof. Was het niet in het 'huis van zijn vader' dat hij door het voorbeeld van Amram en meer nog Jochebed had geleerd hoe waardevol hij zelf als klein kind voor hen was geweest? Dáár had hij het zo duidelijk geleerd dat hij het op zijn tachtigste nog heel helder voor ogen had: jong en oud horen erbij, horen bij elkaar en we hebben samen een dienst, een feest voor de Heere in de woestijn te vieren.

Door de ongezeglijkheid van farao komt de ene na de andere plaag over Egypte. De eerste plagen troffen ook de Israëlieten in Gosen, maar daarna maakte God onderscheid. En zo brak de dag aan dat er een dikke duisternis over Egypte kwam, een tastbare duisternis, zodat de Egyptenaren drie dagen lang niet van hun stoel durfden op te staan (Ex. 10:22-23a).

Hoe angstaanjagend is duisternis voor de mens! We hebben licht nodig. 's Nachts een beetje maanlicht of een waaklampje... dat kan al wonderen doen voor angstige mensen. Maar in Egypte was de duisternis tastbaar. Het was een voorsmaak van de eeuwige duisternis die komt over hen die in de buitenste duisternis worden geworpen, in het eeuwige oordeel. Job 10 spreekt ervan als 'een land van duisternis en schaduw van de dood, een stik-

donker land, als de duisternis zelf', waar zelfs het licht schijnt als duisternis. Wat is dat angstaanjagend!

Toch kiezen de mensen daarvoor, omdat ze de duisternis altijd nog liever hebben dan het licht van Gods heilige tegenwoordigheid, dat hen aan de kaak stelt. En waarom? Omdat hun werken boos zijn en ze niet van plan zijn om er afstand van te doen (Joh. 3:19).

Maar hoe was het in die dagen voor de Israëlieten? Vers 23b zegt: 'Voor alle Israëlieten echter was het licht in hun woongebieden'. Andere vertalingen zeggen: 'in hun woningen'. Er staat niet eens dat heel het land Gosen verlicht was, maar *in de huizen* van Gods volk was er licht. Niet dat er lampen brandden, nee, het was een wonder van God, Die zorgde voor dat licht.

We kunnen niet voorkomen dat onze kinderen onder andere door school ontdekken hoe diep de duisternis is die deze wereld regeert. Maar we kunnen onze kinderen wél beschermen, eenvoudig door ervoor te zorgen dat Gods licht in onze huizen straalt. Licht verdrijft de duisternis en het verspreidt ook warmte. En dat is precies wat onze kinderen nodig hebben; ze moeten merken hoe het licht van God de duisternis verdrijft die als het ware om hen heen hangt na een dag op school (uitgaande van de meeste scholen in ons land, waar weinig of geen rekening met Gods Woord wordt gehouden).

(Wordt vervolgd).

Erwin H.W. Luimes

Een kring van gemeenschap?

Vraag:

Wat wordt er bedoeld met 'een kring van gemeenschap'?

Antwoord:

Op deze vraag wil ik graag antwoorden door enkele citaten uit het boek *The Church* van br. S. Ridout. Hij gebruikt de uitdrukking 'een kring van gemeenten' (of: vergaderingen; samenkomsten) als volgt: 'om alle samenkomsten aan te duiden die de relatie van eenheid tussen de plaatselijke gemeente en de Gemeente in haar geheel, zoals zij die mogen zien, uitdragen'.

Niemand zal eraan twijfelen 'dat zo'n kring principieel alle heiligen omvat', zo schrijft hij; dit wil zeggen: alle gelovigen die hun vertrouwen op de Heere Jezus gesteld hebben als hun persoonlijke Verlosser, 'maar in de huidige situatie van verwarring moet de kring van werkelijke gemeenschap worden teruggebracht tot hen die zich metterdaad onderwerpen aan de waarheid dat God de heerschappij heeft in Zijn Gemeente'.

Wie 'weigert gemeenschap te beoefenen in een bepaalde plaatselijke samenkomst, ontkent daarmee dat die behoort tot de *kring van gemeenschap*'. Dus als je weigert brood te breken in één specifieke vergadering, verwerp je daarmee de hele kring van gemeenschap waar deze deel van uitmaakt.

Als er echter in een plaatselijke gemeente een onopgelost probleem is, 'kan het wijs zijn om ons tijdelijk te onthouden van praktische gemeenschap met die gelovigen. Zodra er op de Schriftuurlijke manier is gehandeld met dat probleem, moeten we onze liefde en zorg voor hen weer bevestigen. We mogen ons niet door onze persoonlijke gevoelens laten weerhouden om gemeenschap met elkaar te hebben'.

Bill Hochstetler

De misvatting van Roosevelt

Tijdens de Spaanse Oorlog was Roosevelt¹, een kolonel met hart voor zijn mannen, zeer bezorgd toen een aantal van zijn soldaten ziek werd. Toen hij hoorde dat een verpleegkundige, Clara Barton², die haar vaardigheden inzette voor het verplegen van gewonde soldaten, een hoeveelheid voedingsmiddelen had ontvangen voor de mannen die ze verzorgde, vroeg kolonel Roosevelt haar om een deel ervan aan hem te verkopen, voor de mannen van zijn regiment.

Toen zijn verzoek werd geweigerd, begreep de kolonel daar niets van. Hij hield van zijn mannen en wilde uit eigen zak dat voedsel voor hen betalen. Hij vroeg aan de chirurg die de leiding had over het hoofdkwartier van het Rode Kruis: 'Hoe kan ik die spullen krijgen? Ik heb goed voedsel nodig voor mijn zieke mannen.' 'Vraág er gewoon om, kolonel', was de reactie.

¹ Naar Theodore Roosevelt – die van 1901 tot 1909 de 26^e president was van de Verenigde Staten – werd vaak verwezen als 'Teddy' of 'T.R.' Hij was een Amerikaans politicus, staatsman, milieubeschermer, natuurkenner en schrijver.

² Clarissa Harlowe Barton – die leefde van 25 december 1821 tot 12 april 1911 – was een Amerikaans verpleegster die het Amerikaanse Rode Kruis oprichtte. Zij was ziekenhuisverpleegster in de Amerikaanse Burgeroorlog, lerares, en medewerkster bij een octrooibureau. Ze stond bekend als de 'Florence Nightingale van Amerika'.

'O,' zei Roosevelt en er trok een glimlach over zijn gezicht, 'zó werkt het dus? Dan ga ik erom vragen'. En hij kreeg het voedsel onmiddellijk.

Hoe vaak is de misvatting van de kolonel niet herhaald in verband met de verlossing. Velen verwachten die te ontvangen in ruil voor iets wat zij te bieden hebben: de eerste komt met een oprecht gebed; een tweede doet een eed of belofte om zijn leven te beteren; een derde neemt zich innerlijk voor om beter en zuiverder te leven; een vierde denk dat hij eerst een verbetering in zijn gedrag moet bewerken voordat hij verlossing kan ontvangen; een vijfde veronderstelt dat hij verlossing kan verkrijgen door vast te houden aan een orthodoxe geloofsbelijdenis en bepaalde godsdienstige voorschriften na te leven.

Maar Gods verlossing kan alleen verkregen worden als een gratis geschenk. Er hoeft geen enkele moeilijkheid te zijn om dit te begrijpen. De woorden van de Schrift zijn bijzonder duidelijk:

*'Wie dorst heeft, zal Ik geven
uit de bron van het water
van het leven om niet'
(Openb. 21:6).*

*'De genadegave van God
is het eeuwige leven in
Christus Jezus onze Heere'
(Rom. 6:23).*

Uit: Echoes of Grace; deel 27, nr. 11, mei 1957

Wat zijn cherubs precies?

Cherubs zijn vertegenwoordigers van Gods kracht in de schepping en in Zijn bestuur. Ze werden in Eden geplaatst om de weg naar de boom van het leven te bewaken na de zondeval van de mens (Gen. 3:24). Ze werden afgebeeld in borduurwerk en gevormd van hout, zowel in de tabernakel als in de tempel, en twee cherubs met vleugels waren verbonden met de beide uiteinden van het verzoendeksel en bedekten dat met hen vleugels (Ex. 25:18-22; 26:1,31; 37:7-9; 1 Kon. 6:23-25; 8:6-7).

In de visioenen van Ezechiël zien we cherubs in verband met de wielen, waar ze de heerlijkheid en de loop van Gods bestuur in een actief oordeel over Israël vertegenwoordigen. In hoofdstuk 1 worden ze 'levende wezens' genoemd, die elk vier gezichten hebben: van een mens (intelligentie), een leeuw (kracht), een rund (ijverige volharding) en een arend (een getuige van boven). In hoofdstuk 10 worden ze 'cherubs' genoemd; in Openbaring 4:6-9 worden ze 'levende wezens' genoemd (Telos, Herziene Voorhoeve-uitgave).

Uit: Assembly Communicator

Wijsheid bij het getuigen. Belangrijk!

We leven in een tijd die meer en meer materialistisch, individualistisch en God-vijandig is. Dat vraagt wijsheid, tact en inlevingsvermogen van ons, als wij getuigen van het geloof in onze Heere en Heiland Jezus Christus. Enkele ervaringen uit de afgelopen jaren:

Een man mailt ons. Hij is begrijpelijkerwijs kwaad: zijn vader volgt een behandeling voor een levensbedreigende ziekte in het ziekenhuis in Rotterdam en krijgt op het parkeerterrein een folder in handen gedrukt: 'U leeft op een tijdbom – vlucht'. De inhoud van de flyer is uitstekend, maar niet geschikt voor dit publiek. De Heere Jezus ging ook met tact te werk!

We krijgen regelmatig reacties waaruit blijkt dat verspreiders nee/nee- en nee/ja-stickers negeren. Dat is niet correct, het is niet fatsoenlijk en het is bij de wet niet toegestaan! Als u graag wilt dat die mensen ook het evangelie horen, bel dan aan!

Voor alle duidelijkheid: dit is heel serieus! Op dit moment dreigt iemand ons met een rechtszaak omdat er een traktaat in zijn brievenbus is bezorgd ondanks de nee/ja-sticker. De reden voor de rechtszaak is eenvoudig: hij wil per se de naam van de verspreider ontvangen, om ook die te kunnen aanklagen vanwege inbreuk op privacy en dergelijke.

Laten we deze dingen zeer serieus nemen!

Als uitgever willen wij met klem benadrukken dat het niemand vrij staat deze wettelijke bepalingen te omzeilen. Bovendien brengt men daarmee het evangelie in een kwade reuk en ons als uitgever in grote moeilijkheden. Als u desondanks wél van plan bent om nee/ja-stickers e.d. te negeren, verzoeken wij u uw flyers voortaan elders te bestellen.

Wij verzoeken alle verspreiders met klem om zich van dit soort acties te onthouden, opdat het Woord van de Heere op een goede wijze voortgang kan hebben en Hij erdoor verheerlijkt wordt.

Nadenkertje

Dwaasheid

In de Middeleeuwen hadden de meeste vorsten hofnarren. Het waren meestal misvormde mensen, die dan ook nog dwaze kleren aan hadden en die door hun grappen en dwaze opmerkingen hun meesters moesten opvrolijken. Het waren de clowns van die tijd.

Een vorst gaf aan zijn nar een narrenkap (een puntmuts met belletjes eraan) en een narrenstaf, als teken van zijn waardigheid. Hij gaf er echter deze bepaling bij: als de nar iemand zou ontmoeten die nog dwazer deed dan hij, dan moest de nar aan die persoon zijn muts en staf geven. Niet lang daarna werd de vorst ernstig ziek. De nar bezocht hem en vroeg of hij weer gauw beter zou zijn. De vorst antwoordde dat de dokter had gezegd dat hij sterven moest. 'Welnu', zei de nar, 'u hebt uw voorbereidingen zeker wel getroffen voor de grote reis en gezorgd dat alles gereed is om u te ontvangen?' 'Nee', antwoordde de koning, 'dat is het erge, ik weet niet hoe ik ontvangen zal worden'. 'Maar wist u dan niet dat u deze reis eenmaal zou moeten maken?' 'Ik wist het wel, maar ik heb me er niet mee bezig gehouden. Er waren zoveel andere dingen'. 'Maar', zei de nar, 'als u één dag op reis ging, ging er een heraut vooruit om te zorgen dat alles goed werd voorbereid. Als u een paar weken of maanden ergens heen ging, dan werd lang van tevoren alles geregeld en verschillende dienaren gingen dagen van tevoren vooruit om alles in orde te maken. En voor deze grote reis naar de plaats waar u altijd zult blijven, hebt u geen voorbereidingen getroffen? Hier hebt u de narrenkap en de staf terug, want zo dwaas ben ik nog nooit geweest!'

Beste lezer, bent u bereid om deze reis te maken? Is alles in orde tussen God en u? Zo niet, **bereid u dan voor om uw God te ontmoeten**. Hoe kunt u God onbevreesd ontmoeten? Wanneer u aan Hem met berouw uw zonden belijdt en gelooft dat de Heere Jezus Christus, Gods Zoon, plaatsvervangend wilde sterven voor uw zonden aan het kruis van Golgotha, dan kunt u met een gerust hart de toekomst tegemoet zien. Wees daarom niet zo dwaas als die koning en tref voorbereidingen.